

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Pokorági-utca
1-ső szám — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Pokorági-utca
1. szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyilttér és egyéb felszo-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata . . . 12 fillér.
Többszöri hirdetésnél árked-
vezmény.

Nyilttér:

Egy sor . . . 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.**

Gyáralapítás.

Végre valahára egy vállalat, a melyről mindenki, a ki csak a felvetett kérdéshez hozzászólt, egyértelműen azt hangoztatta: „*Ez egy egészen életrevaló eszme. Ezzel valóban érdemes foglalkozni. Ezt meg kell és meg is lehet csinálni!*“

Komoly, meggondolt és hozzáértő férfiú volt valamennyi, a ki az új vállalat jövője iránt mindjárt a kezdet kezdetén teljes bizalmának adott kifejezést.

Arról van szó, hogy egy már is üzemben lévő és meglehetősen nagy forgalommal bíró budapesti kereskedő cégnek szüksége van évenként 80—100 ezer korona értékű kifaragott, feldiszitett képrámára és tükörkeretre és ezt a nyolcvan-száz-ezer koronáig érő kész árut ezentúl *Rimaszombatban* akarja megvásárolni. Eddig külföldről szerezte be az évenkénti szükségletét; tehát oda küldözte érte a pénzt. Mostantól kezdve azt akarja, hogy ez az összeg itt maradjon Magyarországon, még pedig éppen *Rimaszombatban*.

Miért éppen itt Rimaszombatban? Hát az tiszta véletlen.

A „Könyves Kálmán“ ezimű könyvkiadó és műelárusító cég, melynek szépen reprodukált képeiből (Munkácsy: Ecce homoja, Honfoglalása, Feszty: Árpádjá stb.) a mi szobáink falát is nem egy disziti már, — mondom: e minden izében magyar vállalatnak érdemes és tiszteletreméltó vezérigazgatója: *Horváth Géza* ur véletlenül ismeretségbe kerül egy-két itteni családdal; ezeknek beszélgetés közben szóba hozza a dolgot, a kik elmondják neki, hogy van Gömörnek fája elég, tölgy is, jávor is, diófa is, próbáljon velünk valamit csinálni, hátha itt hagyhatná azt a külföldre kívánczó tőkét.

Igy született meg a terv, melyet igazán kár lenne meg nem valósítani, annál is inkább, mert komoly, reális emberek győződtek meg arról, hogy kivihető és hogy a „Könyves Kálmán“ részvénytársasággal érdemes szóba állani, mert ez anyagilag is teljes garanciát képes nyújtani arra, hogy a mit már eddig írásban is ígért, azt be is fogja váltani.

Az üzleti hangu levelezést közönséges hétköznapi prózára lefordítva, azt mondja a „Könyves Kálmán“ Rimaszombat társadalmának: Adj össze ötvenezer forintot, — több nem kell egyelőre, — ebből alakíts egy gyárat, a melyben a gömöri erdőben termett fából csináltass nekem képrámákat, tükörkereteket, később talán egyéb más ilyen czikkeket is; én ezeket mind megveszem készpénzzel. Négy hét múlva azután, hogy a gyár megnyílik: már van a gyáradnak kész piacza. Minden termékét biztos pénzért eladod nekem. Akarod? — Ha igen: kész az alku. Megköthetjük a szerződést írásban, akár közjegyző előtt azonnal.

No, ez egy olyan szép, tiszta és világos becsületes magyar beszéd, hogy erre szinte könnyelműség lenne azonnal fel nem csapni, annál is inkább, mert itt „becsapásról“ csakugyan nem lehet tartani.

Alig van a világon gyár, melyet ily kedvező körülmények közt alapítottak valaha, mint ezt. Más gyárnak évekig kell keresnie a piacot. Ennek már készen van, mielőtt még a gyár maga megszületett volna.

Hanem hát teljesen holtbizonyosra lehet venni, hogy ez a gyár *meglesz*, ha Rimaszombatban nem, hát — *Losonczon*.

Sőt azt is remélni lehet a jelekből, hogy ezt az egyet nem halászsza el előlünk a mi élmes szomszédunk.

Itt lesz az a gyár Rimaszombatban, ha csak a pénzüntézetek belemennek az alapításába. És mért ne mennének bele? — Nagyon helyesen

jegyezte meg az értekezleten egyik ahhoz értő férfiú, hogy ezt a vállalatot (mint általában akár-miféle vállalatot) a pénzüntézetek nélkül Rimaszombatban megcsinálni nem lehet, mert itt magánosoktól 50 ezer frtot részvényeken összehozni szinte lehetetlenség, hanem a pénzüntézetek kaphatnának az alkalmon, hogy pénzüket *biztos* befektetés mellett a mostaninál *jóval nagyobb* haszonra kamatoztathassák.

Azt hisszük, hogy megis ragadják az alkalmat. De megis *kell* ragadniok! Mert elvégre, mikor ugyszólván biztos haszonra dolgozhatnak, akkor már csakugyan *nem szabad* megfélekedniök arról az alapelvről, — amit különben eddig is dicséretreméltó módon tettekkel is kimutattak, — hogy a pénzüntézetek nemesak részvényeseik hasznára, hanem a közjólét előmozdítására alakulnak. Ebben van az ő ethikai értékük és feladatuk.

Már pedig mit jelent ennek a gyárnak a létesítése, — minden más nemzetgazdászati előnyöktől eltekintve? — Azt, hogy 80—100 munkás-családnak ad kenyeret, akik nagyobbára gömörmegei háziparosokból és a megszünt műfargó iskola szétszéledt tanítványaiból kerülhetnek ki.

Ezért is érdemes a felvetett eszmét a megvalósítás gyakorlatilag eredményes stádiumába juttatni, még pedig minél előbb.

Aztán az a 100 munkás-család a maga évi keresetét — ami legalább negyvenezer forint évenként, — itt hagyja, itt költi el. Szóval az ipari és üzleti forgalmat kétségbevonhatlan bizonyossággal emeli.

Nem valami nagyszabású „gründolásról“ van itt szó, de azért — sőt tán *éppen azért* — érdemes belemenni. Különben is ahogy a hétfői értekezlet egyik köztiszteletben álló tagja oly találóan mondta: „Ha az ember nagyon éhes, akkor az ételben nem igen válogat.“

Itt pedig eléggé izletes falatról van szó és az is igaz, hogy Rimaszombat város közvéleménye már régóta éhezik valamely reális alapokon felépíthető gyár eszméjére.

Itt van az alkalom. Használjuk fel a magunk és a közjó javára.

A tetszetős gondolat pártolására való biztatásul mi se mondhatunk más jelszót, mint egyik vármegyénkbeli nagybirtokos, aki azt írta a mozgalom vezetőjéhez *Molnár József* ügyvédhez, hogy: „Teljes gözzel előre! Kitűnő eszme. Érdemes megvalósítani!“

Hát meg kell valósítani.

Glauf Pál jubileuma.

1900. nov. 18.

Érdemes és köztiszteletben álló férfiút, egyházának és a közéletnek minden tekintetben kimagasló oszlopát: *Glauf Pál* ág. ev. főesperest, a tiszai ág. ev. egyházkerület jelestollu főjegyzőjét méltó diszszel ünnepelték lelkészi működésének negyedszázados évfordulója alkalmából.

Lapunk múlt számában az ünnepély előtt örömet ragadtuk meg az alkalmat, hogy a jubiléusról, — ki egyházi és társadalmi téren kifejtett nemes és sikerdús működésével jelentékeny érdemeket szerzett, — az elismerés meleg hangján emlékezzünk meg; most igyekszünk hű képet nyújtani arról a lélekemelő s minden részében magas színvonalon állott jubilaris ünnepélyről, melyet a rimaszombat-tamásfalvai ev. egyház rendezett s a melyen az ág. ev. egyházkerület, az egyházmegye, a gömöri és kishonti esperesség, az eperjesi kollégium, a hitfelekezetek, vármegye, város, kulturális intézmények stb. stb. üdvözlétük mellett kifejezői voltak az egyház hű pásztorja és a közélet lelkes munkása iránt érzett szeretetnek és tiszteletnek.

A jubilaris ünnepély f. hó 17-ikén este vette kezdetét, mikor a főgimnázium ifjusága fátylas-zenével lepte meg az ünnepeltet, mint a tanári testület tagját. — Az ifjuság érzelmeit és üdvözlétét az ifjusági kör elnöke *Vladár József* szép szavakkal tolmácsolta, mire *Glauf Pál* főesperes lendületes válaszában az ifjuságot lelkesen buzdította, hogy azon iránymutatókat, melyek őt is mindig vezették: az egyházat és hazát, a vallásosságot és igazi hazaszeretetet tartsák mindig szemük előtt.

Másnap f. hó 18-ikán az ág. ev. templom tornyára kitűzték a nemzeti lobogót s a diadalkapuvál és a virágokkal diszitett templomban folyt le az emlékezetes, szép ünnepély.

A zsufolóság megtöltött templomban 10 órakor már elfoglalták helyüket a deputációk. Az oltár két oldalán a rimaszombat—tamásfalvi egyház presbiteriuma, az asztal mellett *Kubinyi Aladár* kir. trvszéki elnök egyházmegyei felügyelő, *Zelenka Pál* püspök, *Szentiványi Árpád* a tiszai kerület felügyelője, *Terray Gyula* gömöri főesperes, *Kubinyi Géza* orsz. képvis. a gömöri ág. ev. egyházmegye felügyelője, *Liszkey János* rimabrézói lelkész, a kishonti társégyházak képviselőivel, *Bartholomeusz János* és *Becser Endre* lelkészekkel, *Törköly József* és dr. *Wallentinyi Dezső* jegyzők, *Draskóczy Lajos* eperjesi lelkész, a hat szab. kir. város esperessége és az eperjesi kollégium képviselője stb., a padokban az ev. ref. és a róm. kath. egyházak, a vármegye, város, kir. törvényszék, ügyészség, járásbíró, főgimnázium, kir. pénzügyigazgatóság, nőegylet, tanintézetek, hivatalok stb. képviselői foglaltak helyet.

Az istentiszteleten *Glauf Pál* rövid hálaimát mondott, s az ének után *Kemény Lajos* osgyáni lelkész tartott gyönyörű, megkapó, poetikus részekben bővelkedő egyházi beszédet abból az alapigéből kiindulva: „En vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhajért“. Igazi költői lendülettel fejtegette a jó pásztor iránymutatóit: a hit, remény és szeretet magasztos eszméit, s megkapóan festette, mint teljesíti a jó pásztor e működési terén feladatait, s végül — miután az igazi lelki pásztorok mintaképét a legszebb vonásokkal lefestette, arra a következtetésre jutott, hogy ilyen a rimaszombat—tamásfalvi egyház lelképásztorára, kire, — mint a hit, remény és szeretet jó pásztorára és nyájára Isten áldását kérte. — A remek egyházi beszéd a figyelmes hallgatóság lelkére mély benyomást tett. Az istentisztelet végén *Zelenka Pál* püspök áldást mondott a jelenvoltakra.

Rövid szünet után kezdetét vette a diszközgyűlés *Kubinyi Aladár* elnöklete alatt, melyen az elnöki megnyitó után az újraalakulása óta most első ízben szereplő dalárda *Váry János* karnagy vezetése mellett ritka precizitással előadta a „Hymnuszt“, majd az ünnepelt *Glauf Pált* a kiküldött *Medveczky Sándor*, *Madarász Pál* és *Törköly József* tagokból álló deputáció hívta meg.

A jubiléus a közönség lelkes éljenzése mellett foglalta el helyét, mire csakhamar megkezdődtek a tisztelgések.

Az első volt *Kubinyi Aladár* felügyelő, ki tőle megszokott ékesszólással üdvözölte az ünnepeltet a rimaszombat—tamásfalvi egyházközség nevében ekkép:

„Itt állok Előttem, — 25 év előtt ellenfeled voltam, — ma leghivebb barátod.

Itt állok Előttem, mint a száradó fa, — mely lehullatta minden levelét, — és ma azt szeretném, hogy e fa lombot, virágot tudna hajtani, — s a legszebb lombját, virágát e napon Neked nyújthatnám át!

25 év sok embernek az idő hasztalan soka, Neked rövid idő tetteid és alkotásaid sokaságához képest.

Midőn e negyedszázad kikötőjébe érkezel, — gyülekezeted nem volna méltó önmagához, — ha nem ünnepelne Téged fényesen!

Kicsi sajkán indultál — 25 éve, — az élet tengerének, ma diszes hajón gazdag rakományval kötsz ki. Beszéljen e gazdag rakomány, — beszéljenek tetteid, alkotásaid e napon.

Hiszen minden Demosthenesnél szebben beszél a tett.

Közöny és viszály burjánzott fel; — szegénység és pusztulás dulta 25 év előtt e gyülekezetet; — de mint a delej, — megjelent lángszellemed magához vont minden hivedet, — ma hite szilárd, — élő és munkás, — az igaz keresztyéni szeretet lengi át és fűzi össze egymás között és Vele! s a hitélet gazdag jótéteményekben buzog fel.

És a pocsolják helyén diszes templom, — kényelmes pap-lak, — értékes bérház emelkedett.

Álomnak is merész lett volna 25 év előtt, — a mi ma valóság.

Egyházad Vele! nőtt és Te egyházzal nőttél. — Neked szük lett a tér.

Munkálni, alkotni vágyó lelked nem ismer nyugalmat.

Egyházmegyed háborgott, — mint a vihartól fel-

korbacsolt tenger; — szükség volt Rád, — Te vitted a béke olaját. — lecsendesült minden.

Az egyházkerületre nem dicsőséget, hirnevet keresni mentél, de munkát, — munkád eredménye nem csillog, — de belső értéke annál nagyobb, mert a két-szer-kettőn alapul.

Alig jelentél meg az egyház-egyetemen, — megalkotád legnagyobb alkotásodat: — az egyetemes nyugdíjintézetet; — nem kőbe, — nem érzebe, — de az özvegyek, — az árvák szívébe vésted nevedet örökre!

Ez mind vázlat csak, nagy vonásban; — nem tudlak röviden találóbban jellemezni másképp: — minthogy pap vagy a szó legteljesebb, — a szó legnemesebb értelmében.

Azt a fegyvert, — a mely vér nélkül többet hódított, — mint a világ legnagyobb hódítója, — hódítása maradandóbb, — mert nem rombol, de épít, — azt a fegyvert, mely Neked is fegyvered, a bibliát foglaltuk díszbe, — azt adja Neked egyházad e nap emlékéül igaz szívvel, igaz tisztelettel.

Hogy mennyire szeretnek hived, a kiknek szívök érzelmeit ékes szavakba foglalni, — ez ünnepély keretében alkalom nem nyílt, — tettel beszélnek; — a rimaszombati és tamásfali nők e napon külön-külön emlékekkel tisztelnek meg.

Ma kettős ünnepünk van. 25 éve annak is, hogy családi fészket raktál közöttünk, — e fészket szívünk érzelmeivel fonjuk körül, — szívünk melegével melegítjük.

Az ég bő áldása szálljon Rád, — szálljon a fennkölt szellemű hitvesre, — a ki, ha a boldog otthonban pihenni térsz, a munka gyöngyét jótékony kezével homlokodról letörli; — szálljon családodra, a mely a gond rincezeit lesimítja.

A kegyelem Istene adott nekünk, — s tartson meg soká nekünk, — közegyházunknak és hazánkunk! A kegyelem Istene sokáig éltesse!

Ezzel átnyújtotta a díszes tokba helyezett, aranyozott díszkötésű bibliát s a rimaszombati ág. ev. hölgyek ajándékát: egy gyönyörű ezüst tálcát és czukortartót és a tamásfalviakét: nagy ezüst gyümölcstartót, mire Glaufl Pál megindulva válaszolt s hálásan megköszönve a figyelmet, hangsúlyozta, hogy ő a munkát kötelességnek tartotta mindenkor s összes képességeivel ezután is szívesen fogja szolgálni egyháza érdekeit.

Ezután *Liszky* János, a kishonti ág. ev. testvér-egyházak üdvözlését tolmácsolta s *Kemény* Lajos jegyző felolvasta a következő költői emlékiratot:

Főtiszteletű Esperes ur! Szeretett Testvérünk!

Az idő fájának lombos koronája szelíd susogással borul nemes életed fölé, s összefonódott ágak ölelésében szól Hozzád lágy hangon imígyen: „Lelkészi működésed huszonötágú koronáját hozom im Neked, zöld lomb, virág ékíti, s nem a sárguló bús őszi enyészet, mindenik ágon az Ur kegyelmének ragyogó gyöngye, minden virágán, levelén szeretet könnye, boruljon fölébed ünnepi üdvözléssel!”

És a hű pásztor gyenge kis nyája hallja a csendben susogó hangot, s dobogó szívvel a kies völgynek tiszta vízből hozza a gyöngyöt. hű bizalomnak, hű szeretetnek ragyogó gyöngyét, beléje sírva lelkesedése, öröme könyvét, szórja elébed ünnepi üdvözléssel.

Hát mi ne hozzuk?! hát mi ne jöjjünk?! kik a szivedhez úgy vagyunk növe, mint ág a törzshöz, virág a földhöz, a nap az éghez, csillag az éjhez, hajnal a naphoz, gyermek anyához. Hát a mi szívünk ne dobogjon fel édes örömben, ajkunk ne zengjen Neked egy szerény ünnepi üdvözléssel sem?!

Nem a magasztalásnak éneke zendül ajkainkon ma, nem győzelmi palmaág az, mit lábaidhoz helyezzünk, nem is hír, dicsőség zöld borostyánja, de melegen dobogó, melegen érező szívünk, igaz szeretetének minden kincseivel! Kicsiny kagyló ez, s benne megfér egy egész világ! kicsiny kagyló ez, s benne drága gyöngy mennyi! Szerény kagyló csak, melyet felhoz a vizek mélyére leszálló gyöngyhalász, s odadja érte életét! Te is úgy tevél! . . . gyöngyhalász lettél, s vizek mélyéről a szerény kagylót: szívünket hozád fel. Tied az most, a benne rejlő gyöngygyel az! S a mi szívünkért áldozád egész életedet.

Míg annyi ezer más, a szerető család puha, meleg fészken élvezi az öröm illatos mézét: Te a munka asztalához láncozva görnyedsz, s dolgozol értünk! Míg annyi ezer más szerető szívek vidám körében szedi a szórakozás nyíló rózsáit: Te a beteg társadalom testiből szeded ki a szűrő töviseket, s önmagadat vérzed. Míg annyi ezer más önmagának, övéinek gyűjti a kincset: Te közügyek óltárára hordod lelked aranyát, ezüstjét, s égeted gyorsan lobogó életed szövetekéért értünk. Míg annyi ezer más a nyugalom párnáján édesen szunynyad: Te nagy gondnal, szorgalommal lelkesed, s azok özvegye, árvái részére veted a nyugalom puha nyoszolyáját! . . . Így lett a Te életed nem a tied, de a másoké, . . . mindenkié, s mindenké felett a miénk!

Oh mily parány az, a mit mi ezért nyújthatunk Neked! A hála könyve bánatos özvegy síró szemében, édes mosolygás kis árva ajkán, csicsergő lágy dal gyenge szívében, sok hívő lélek gondolni arcán béke szívárvány, pásztor-testvérird forró fohásza, testvéri csókja, lelkesedésnek feltörő lángja, kis seregednek a nemes harcra hangosan dobogó kebelében . . . mind ide zárva ebbe a szívébe, mit éléd tárunk, egyházmegyédnek szívébe, mely most ünnepi örömet érez! . . .

. . . És vallja, mint Jabbok révinél Jákob, . . . sziveddel vallja az Úrnak: „Kisebb vagyok én jótéteidnél, igazságodnál, a mit cselekedtél szolgáladdal, Uram! . . . mert csak egy pálcza volt, mivel Jordán vizén átmentem, most pedig vagyon két seregem!”

Igen! . . . a pálcza, a remény gyöngye pálczája volt csak, s a Jordán zugó habja a gond, a küzdés harci zajával jelzde az élet rögös ösvényit. — Erős volt azonban az Ur, s a gyöngyében nyilatkozott meg a kegyelem, szeretet ereje, s gyűjte a küzdő oldala mellé két sereget! . . . E két sereged: az erős bizalom, — a szelíd szeretet.

Mind a kettő im egyházmegyédben meghajtja előted üdvözléssel ünnepi lobogóját!

Ez üdvözléssel fényesebb lehet: de tisztább nem! nagyobb lehet: de mélyebb nem! bizalmasabb lehet: de őszintébb nem! kedvesebb lehet: de forróbb nem!

Tudásod messze ágazó fájára: büszkéek vagyunk;

alkotó erődöt: esodáljuk; munkásságodat: becsüljük; lelkedet: bálmuljuk; de a szivedért szeretünk, szeretetünkkel rád borulunk s fohászba olvadt forró édes érzettel rebegi ajkunk:

Kegyelme az Úrnak boruljon fölébed,
Tartsa, tegye boldoggá áldott életedet!
Alkosson lelked még sok dicsőt, sok szépet,
Teremjen életfád izes gyümölcsöket! . . .
Család, egyház viruljon, mint a palma,
Valósuljon meg szived édes álma! . . .
S míg átölel forrón egyházmegyéd,
Vedd szívesen meleg üdvözléte!

Rimaszombat, 1900. évi november hó 18-ik napján.

Liszky ez utána 14 kishonti lelkes ajándékát, egy remek gyémánt gyűrűt nyújtott át a jubilánsnak, ki meghatva válaszolt, mire *Szlopovszky* kokovai tanító a kishonti tanító-egylet, majd *Zelenka* Pál püspök a tiszai kerület elnöksége nevében üdvözölték az ünnepeltet. A püspök hivatkozva Pál apostolnak a Korinthusokhoz intézett szavaira, hogy az Isten férfiakat küldött az egyházba apostolokul, prófétául és doktorokul, s adott nekik apostoli lelkületet, prófétai ihletet és gyógyító erőt, hatalmat az egyházkormányzásba, fejtegette az ünnepelt méltó érdemeit, melyekkel az egyház elismerésére és ünneplésére rászolgált. Lendületes, szép beszédében az egyházkerület képviselői nevében testvéries és atyafiságos üdvözlést s jókívánatait kifejezve, ezzel a jeles mondással fejezte be beszédét: „Sasszárnyakon emeli, azokon hordozza a vallásos lelkületet az Ur.” A jubiláns megköszönve az üdvözlést és jókívánásokat, igéri, hogy a szíve mélyébe nyúló főpásztori szavak buzdítása nyomán bátran halad előre olyan vezérek után, mint a tiszai ág. ev. egyházkerület elnöksége. Ezután

Terry Gyula rozsnói lelkes, gömöri főesperes egyházmegyéje nevében következő beszéddel üdvözölte:

Mélyen tisztelt testvérünk és barátunk!

A közel múltban azon lekötelező megtiszteltetés érte a gömöri ágost. hitv. evang. egyházmegyét, hogy ez ünnepélyre meghívott. Eljöttünk szívesen, eljöttünk örömmel, hogy neked tisztességet tegyünk.

Már maga a meghívó kitalálja is azt mutatja, hogy érdemes férfiuért ért e kitüntetés, s hogy azok, kik a szeretetnek és a hálának e megnyilatkozását rendezték, nem közönséges lelkek, a mennyiben a közjóért munkálkodó szellemi vezér értékét felismerve, fíradalmait méltányolva, őt is, munkáját is megbecsülik.

A meghívó egy nagy nyitott könyvet, egy bibliát ábrázol. Elsősorban olyan könyvnek nézem, melyben Istennek, az emberiség megváltására irányult akarata nyilvánult, s a mely könyv a Te életednek és munkásságodnak alapját jelképezi, irányelveit megjelöli, a mely könyv tehát „lábaidnak szöveténe”. De másodsorban olyan könyvnek is nézem, mely nyitva lévén, abból mindenki szabadon olvashat, s a mely nyitott könyv a Te életedet és munkádat jelképezi, mintha azt mondaná: életem és munkám egy nyitott könyvhöz hasonlít, melyből mindenki szabadon olvashat.

Ezen nyitott könyvön egy tentatartó áll, jó és tartós anyagot szolgáltatva, a szent könyvben rejlő és abból merített hit és élet igazságok és tanítások leírására, s az ezen könyvvel kapcsolatos és rokonirányu eszmék, rendeletek, határozatok megörökítésére, azon toll számára, mely a szent könyvre rajzolva van, melyet egyházunk kezébe tett le, s melyet megis érdemeltél.

Babérlevél és cserág köríti e szent könyvet, jelölül annak, hogy oly népnek vagy lelkipásztora, a mely népnek a komoly munkát és érdemet az elismerés és megbecsülés követi.

Angyalok kara egészíti ki e szép képet, vigan szökelve, rózsát szórva, hintve, jelölül annak, hogy boldog családi életed élsz, hogy hű nő és jó gyermekek boldogítják szivedet, s jelölül annak, hogy 25 éves becsületes munkád után, a szeretet, hála és elismerés illatos virágát nyújtja neked, szórja lábaid elé, a te néped — jutalomul.

Csak egy mozzanat hiányzik e képből, hogy teljessé tette volna azt, s ez az özvegyek és árvák kara, kik hivatva lettek volna neked hálát mondani azért, hogy érdékükben is kiváló munkát végeztél.

E szép képek története beszélje el nemesak ma, de majd az utókornak is tegyen tanubizonyosságot arról, hogy a nemesen gondolkozó és érező emberiség hálás elismerése kíséri azokat, kik érette munkálkodtak, neki szentelték ifju koruk lelkesedését, férfiu'koruk tevékenységét; a kik érette áldozták fel életök gondját, szenvedéseik türelmét és szeretetök kitartását.

Élvezd e szép képek valóját, élvezd hived, szeretted háliját, áldását. Fogadd üdvözléteimet, melylyel a gömöri ág. h. ev. egyházmegye nevében üdvözöllek, arra kérve téged, tarts meg minket továbbra is baráti, testvéri szeretetedben. Téged pedig a jó Isten tartson meg szerencsésen és boldogan sokáig!

Glaufl Pál erre szívesen megígérte a szomszédos és atyafiságos barátság ápolását, annyival is inkább, mert a két egyházmegye nemesak politikai, de egyházi tekintetben is mindig harmoniában áll egymással.

Ezután *Czinke* István ev. ref. lelkes mondta el következő nagyhatást keltett üdvözlő beszédét:

Kedves lelkipásztortársam! Testvérem! Barátom!

Eljöttünk mi is, a testvérek, hogy neked tisztességet tegyünk. Jöttünk a rimaszombati ev. ref. egyház képviselőiben, hogy annak ünnepi érzéseit tolmácsoljuk. S ez nekünk könnyű és hálás kötelesség. Hiszen most mondtam, hogy testvérek vagyunk. S ha ma nem egy templomban imádjuk is az istent; ha az egyházépítő munkában egymással szinte nemes versenyre kelünk is ottantottan (ő bár kelnénk minél gyakrabban, hiszen ez az istennek tetsző dolog!); multunknak megszentelt emlékei, a babiloni vizek mellett való együtt busulásunk, czeljaink egyezése, aggodalmaink közös volta, s a hit dolgaiban való nagy alapelveinknek, fundamentos igazságainknak ugyanazonossága: eltéphetetlen szálakkal kötözték a mi sorsunkat együvé.

De különben is én sohasem tartottam azt bajnak (e tavaszon hirdetem épen a ti rozsnói templomotokban) ha egy városban több templom is van, a hogy nem tartom annak, ha több iskola is van. Sőt ellenkezőleg. Minél több tűzhelye a tudománynak, minél több oltára az igének és emberszeretetnek: ez az én eszményképem. Csak a templomok mind az igazság s az igaz Isten szolgálá-

tában álljanak; és a lelkipásztorok a szó igaz értelmében, lelkipásztorok legyenek.

Hogy te idáig az voltál, bizonyossága ez a mai ünnep

S a hogy itt előted állok, nem tagadhatom, hogy valami különös, jóleső érzés tölti el a szívemet. A te ünneped — úgy tetszik nekem — ünnepe annak az ügynek is, a melynek én is szolgálja vagyok. Megtisztelése a lelkipásztori szolgálatnak: egy tenyérnyi zöld lomb az őszi hervadásban; egy nyájas, derűs, meleg pont ebben a hideg, borus, közömbös valláserkölesi világban.

S ha én is szinte hálát érzek azok iránt a nemes lelkek iránt, a melyekben a mai ünneplés szép gondolata megfogant: milyen boldog érzés, milyen édes megilletődés tarthatja fogva e pillanatban a te szivedet, a ki a gondviselő Isten jószágából megérted e napot; megérted azt, hogy 25 évi fíradozásod jutalmul megnyerted e földön a legdrágább és legértékesebb kincset: hived bizodalma: és szeretetét. A te elnöktársad olyan bizonyosságot tett az imént te melletted, a minél szebb vallástételt én még emberről nem hallottam. Ha király volnék, odaadnám a koronámat érte s még akkor is dús gazdag maradnék. Azzal a bizonyosság-levéllal odaléphetsz bátran az Isten elébe is.

Különös kegyeltje vagy a jó Istennek! Nem soknak adatik ez meg a földön. Hiszen még a próféták is hálatlansággal, sőt üldözéssel találkoztak épen azoknak részéről, a kiknek javát akarták, a kiknek boldogságáért életök nyugalmát áldozták.

Az Isten ezt a drága, aranykapesot, mely szívedet, a te szivedet és gyülekezeted szívet 25 év óta egymáshoz mind közelebb-közelebb ölelte: szent talizmánképpen áldja, őrizze és tartsa meg a jövő időkre is. Őrizze, áldja és tartsa meg lelkedben a lángot, melyet az oltáról vettél s melylyel hallgatód lelkében is 25 éven át lángokat gyújtottál.

S ha itt élned, halnod kell, vagy ha a gondviselés utaidat talán másfelé vezérli: őrizz meg szívedben egy meleg helyesket ama testvérgyülekezet számára is, a melynek nevében most te hozzád szölok, a mely együtt harezol veletek az evangéliom lobogója alatt istenért, hazáért és lelki szabadságért, a melynek előjárósága téged őszintén tisztel és becsül; ahhoz a szép bokrétaéhoz, melyet számokra ma sok tisztelőid serege köt, egy szál virággal, egy zöld ággal ő is járul, s a te további munkálkodásodra a nagy kegyelmű Istentől áldást, sikert és segedelmet kér. Áldjon meg az Isten mind a két kezével!

Utána Dr. *Szeless* Ödön ügyvéd a róm. kath. egyháztanács nevében a testvéri érzelmeim melegen hangján üdvözölte a jubiláns, ki a felekezeti béke istapolásáért is megérdemli az őszinte elismerést és nagyrabecsülést. A róm. kath. egyházat az ág. ev. egyházzal mindig egyesíti az igaz hazafiság és e találkozó ponton szívből üdvözli szép beszédében az ünnepeltet, ki mindkét szóknak talpraesetten válaszolt, hangsúlyozva, hogy nemesak a kereszténység szelleme, de a társadalmi egység és a hazaszeretet is közös kapocs legyen, s e szellemben kell gyakorlati és megőrizni a testvériséget.

Az eperjesi ősi kollegium és a hat szab. kir. város esperessége nevében *Draskóczy* Lajos eperjesi lelkes nagy hatással szölt, mire az ünnepelt válasza után *Bodor* István főgymn. igazgató ekkép tolmácsolta a tanári kar üdvözlését:

Nagyfőtiszteletű főesperes ur!

Szeretve tisztelt kartársunk!

„Azon széles mederben folyó és magas röptü beszédek után, melyek ez ünnepélyes alkalommal már eddig is elhangzottak, és a melyek az önzetlen tiszteletnek, szeretetnek és elismerésnek valódi gyöngyeit vetették fel: nekünk, kartársainak, a rimaszombati egyesült prot. főgimnázium tanárainak, kevés mondani valónk lehet.

Kevés pedig azért is, mert hiszen mindnyáján tudjuk, hogy 25 év az örökkévalóságához mérten elenyésző csekélység, de a korlátok között mozgó emberi élethez viszonyítva, teljesen elegendő arra, hogy lefolyása alatt az, kiből *férfiás akaraterély, kitartó munkaszeretet, a közügyek iránti meleg érdeklődés s egy szebb jövő csiráját új életre kelteni képes alkotó erő* lakozik: életét becsesse, munkáját áldásossá, személyét halhatatlanná tehesse.

Kedves kartárs urnak 25 éves nyilvános pályája igazolja állításomat. — Mert hiszen a fentemlített kiváló tulajdonok elismerése hozta létre ez ünnepélyt; ez tette kötelességünké nekünk, hogy tisztelőinek sorába állva, mi is halantékára helyezzük a tiszteletnek, szeretetnek és elismerésnek hervadhatatlan koszoruját azon szívből jövő óhajításunk kapcsán, hogy munkás életét az egyház, a magyar haza, e város és iskolánk javára, kedves családjá boldogítására s mindnyájunk örömére az isteni gondviselés erőben, egészségben, boldogságban és békeségben még számos esztendőig tartsa meg!”

Az ünnepelt büszkén vallja magát a tanári kar tagjának, s kívánja, hogy a tantestület működése áldásos legyen.

Dr. *Wallentinyi* Dezső megleghangu, szép szavakkal üdvözölte a nőegylet nevében a jubiláns, mint a ki az árvák karácsonya-ünnepélyének fényét megjelenésével emelni szokta. A válasz után

Bornemisza Ászló alispán megszokott ékesszólásával mondta el következő hatásos beszédét:

Tisztelt ünneplő diszközgyűlés!

Örömmel léptnk mi is az üdvözlők sorába, hogy az ünnepelt férfiu, mint a közügyek munkását, mint törvényhatósági bizottságunknak ügybuzgó és tevékeny tagját, egyszerű, de szívünk igaz érzelmeiből fakadó szavakkal üdvözöljük.

Nagyfőtiszteletű főesperes-lelkész ur!

Kedves Barátom!

Huszonhárom évet meghaladó közszolgálatom ideje alatt, együtt munkálkodásunk alkalmával mindenkor közzetlenül szerzett tapasztalat alapján tebetek nyílt tanúságot arról, mily buzgósággal, hazaszeretettel igaz lelkesedéssel, alapos tudományos ismereteid erejével, szilárd meggyőződésed hatalmával igyekeztél közügyeink intézését elősegíteni!

Különösen is felemlíteni kívánom, ez ünnepélyes alkalommal, hogy vármegyénk felső vidékének vegyesen magyar és tót nyelvű lakossággal bíró községeiben, a ma

gyar állameszme iránti bizalom megszilárdulása, a tartó tisztelet és elismerés biztosítása érdekében, mely hazafias buzgalommal és kitartó eréllyel munkálkodtál.

A törvényes jogrend, az állami összetartozandóság és kapcsolat megbontására irányult — sokszor a szenvedélyességig fokozott — nemzetellenes igazságok és törekvések káros következményeit, hazafiai szereteted melegtől áthatott lelkesültséggel, mely tudásod meggyőző és mérséklő erejével törekédél elhárítani; de ha a szükség úgy kívánta, a törvény szilárd alapjára lépve, hivatalos állásodból kifolyó befolyásod érvényesítésével is teljes szigorral és eréllyel tudtál a törvényes jogrend biztosítása s a megzavart béke helyreállítása érdekében a közigazgatási hatóságokkal egyetértőleg hathatósan közreműkölni.

Ezen sok évi hazafias, hűségese és kitartó munkásságod által szerzett érdemeid méltó elismerését találod azon köztiszteletben és közszeretetségben, mely a mai napon személyed irányában mindnyájunk részéről oly meghatóan és tisztázott érzellemmel megnyilatkozik.

Fogadd ez ünnepélyes alkalommal Gömör és Kishont t. e. vármegye közönsége nevében is méltó elismerésünkre, kiváló tiszteletünkre és szeretetteljes barátságos, igaz érzelmeinknek őszinte, nyílt kifejezését!

Jól tudom, hogy a legtisztább hazaszeretet érte, fáradságot nem ismerő buzgalmad jövőre is hasonló tevékeny munkásságra ösztönözne; azonban a jelenlegi nehéz politikai és társadalmi viszonyok mellett — különösen is hangsúlyozni kívánom annak szükségességét, — nem mulasztom el becses figyelmedet felhívni arra, hogy vármegyénk közönsége tőled hazafiai munkásságod folytatását nemcsak reményli, hanem teljes bizalommal és megnyugvással jövőre is elvárja.

Adjon az ég kegyelme néked lelki és testi erőt jövőre is munkálkodásodhoz! Szívvel kívánom, hogy a mindenható egyházad egyetemének díszére, vármegyénknek, e városnak és egyházadnak javára, mindnyájunknak pedig legbensőbb örömeire még évek hosszú során át boldogságban és megelégedésben sokáig éltesse!

Majd Nagy Ferencz polgármester Rimaszombat város nevében szökt ekkép:

Nagytisztelétű főesperes lelkész ur!

Helyt kértem az ünneplők díszes keretébe, hogy az általam képviselt Rimaszombat város közönsége részéről ápolts becsülést, tisztelet és szeretet palmaágát ünneplőtöknek átnyújthassam. Sajnosan apad ma — talán a jelenkor anyagi törekvései miatt, mely az egyesek teljes idejét igénybe veszi — az oly férfiak száma, kik működésük és cselekedetüknél távol minden önző szándéktól, kipróbált erejüket, legjobb tudásuk és ismeretükhöz, a közjó érvényesítése, az igaz ügy biztosítására fordítják; az olyanok, kik keresik a munkát, ott vannak mindenütt, hol irányító befolyásukat a közjó érdekében mérlegbe vehetik.

Egy ilyen igaz és egész férfit ünneplünk ma, ki bírja mindazon tulajdonokat, a melyek a közügy szolgálataiba való munkálkodását hatályossá, irányító és maradóvá teszik, egy oly férfit, ki ámbár hivatalos állásában a teendő halmazával van, körültekintő és lelkes ambíció által vezetve, jelen van mindig, mikor a köz-, illetve városunk ügye hívja Irányít, vezet, meggyőző és elémjével, lelkesíti szíve melegtével, lekötölel figyelmes és előzékeny modorával.

Arra kérem ünneplőtök, hogy ezen meleg érdeklődésed városi közügyeink iránt továbbra is soká, szellemi és testi ereje birtokába megtartva, úgy mint eddig, legyen zászlóvivője és oszlopos tagja közelietünknek.

Mindkét beszédre hazafias és lelkes választ adott Glaufl, hangsúlyozva, hogy a két ideál: a haza és az egyház szolgálatában mindenkor tántoríthatlan kötelesség-érzettel fogja feladatát teljesíteni. A vármegyére és a városra s azok vezetőire Isten áldását kérte, mire *Kathona Géza* szólt a polgári leányiskola nevében:

Nagytisztelétű főesperes lelkész ur!

Közhasznú pályájának 25 esztendő fordulóponjtján a rimaszombati községi polgári leányiskola tantestülete is örömmel üdvözlö nagytisztelétüsedet, hogy kimutassa tiszteletét és ragaszkodását, melyet Ön iránt érez.

A nő a társadalom boldogságának a letéteményese. Az ő feláldozó lelke kötözi be az élet harezába kapott sebeket, enyhíti a fájdalmakat, neki kell letörlni a könnyeket, vigasztalni a szenvedőket! Nekik kell felékiteniök a családi élet boldogságát szívük szeretetével.

Ugyde, magasztos feladatukat csak úgy teljesíthetik, ha lelkökben ég a hitnek világa, ha szívüket a vallásosság melege hatja át.

Nem kis jelentőségű tehát az a nagy társadalom, mint a kis családra nézve, hogy mikép műveltek a női lélek, a női szív. Nagytisztelétüsed egyike volt ama kiválóknak, kik a női értelem, a női erények művelésére, fejlesztésére városunkban templomot állítanak. Nemesak, hanem azóta is folyton munkál annak felvirágozásán úgyis mint iskolaszéki tag, úgyis mint egyházának papja.

Sokirányú működésed ezen ágazata összeköt bennünket a munkában, azért hívó szívvel kérünk áldást e téren való munkájára is. Engedje az Isten, hogy oly buzgóan, mint eddig: hintse tovább is a nemzeti eszmét, munkálhassa egyháza s a társadalom javát; legyen felvirágoztatója az iskoláknak, boldogsága családjának s éljen sokáig örömeire mindnyájunknak!

Végül *Törköly József* igazgató, az állami elemi iskola tantestületének üdvözlését és jókívánatait tolmácsolta következő beszédében:

Nagytisztelétű Főesperes ur! Kedves Barátom!

A tisztelet, a szeretet és a nagybecsülés hozott minket is lelkesítő működésednek negyedszázados évforduló ünnepélyére, hogy örvendezve az örülőkkel, tisztelegve a tisztelgőkkel, — a helybeli állami elemi iskola tanító-testülete nevében és megbízásából — mi is egy szerény levélkét tüzzünk az igazi érdemnek nyújtotta babérszörnyhez.

A mikor az egyház ünnepe, ugyanakkor ünnepe van az iskolának is. Mert az iskola, még ha állami jellegű is az, mindig veteményes kertje volt, marad és lesz a különféle egyházaknak, egy közös szent célt szolgálván azokkal: az emberiség javának előmozdítását.

Ez ünnepélyes pillanatban készséggel jelentjük ki előttd: hogy mi szeretünk és tisztelünk Téged, mert Te már előbb szerettél és tiszteltél minket!... Mert 25 éves lelkészi működésed ideje alatt mindig örömmel tapasztaltuk, hogy Te nemesak egyházad javán munkáltál

sikerrel, hanem kiváló meleg érdeklődéssel buzgólkodtál iskoláink fokozatos fejlesztésé és tanító-testületünk jólétének előmozdítása érdekében is. Számos erényeid és érdemeid között mindig ott tündöklött áldott jó szíved és lelked mélyén az ügyünk iránt érzett krisztusi szeretet melege, a melylyel magadhoz öleltél bennünket.

Légy áldott nemes jó szívedért. Isten áldása kísérje további működésed is. — Él boldogul szeretett kedves családot, nemes egyházad, a magyar nemzeti tanügy és édes magyar hazánk javára és felvirágoztatására még igen-igen soká!...

Glaufl köszönő szavai után a dalárda a Szózatot énekelte el, mire a lélekemelő ünnepély templomi része a Kubinyi Aladár elnök befejező szavaival 1/2 órákor véget ért. Az ünnepély után a jubilánsul tisztelegte az izr. hitközség *Singer S. Leo* ker. főrabbi és dr. *Czinner Miksa* vezetése mellett, s a rabbi szép szavakkal üdvözölte az ünneplőt, ki meghatva mondott köszönetet.

A közönség nagy része — mintegy 260-an ezután a „Három Rózsa” nagytermében banketten gyűlt össze.

Itt a második fogásnál Kubinyi Aladár a királyra következő tósztot mondta:

„Ha a király nagy, még nagyobb, ha mint ember is nagy; a király tündöklő fényvel övezi az embert, az ember a királynak a népeire kisugárzó, életető meleget adja meg.

Nem én mondom, a világ itéli úgy, hogy a mi dicsőségesen uralkodó királyunk a férfi erények mintaképe.

A ki családi hagyományával, előítéleteivel szakítani tudott, — egyed-uralkodóból lett a legalkotmányosabb király.

A ki véres harcok után a félreértések töveit, ha fájtak is, szívből kiszaggatta s szíve egész melegtével megszerette nemzetünket, a melyet egykor ellenségének tekintett.

A ki elveszített mindent, a mi a férfi szívnek legjobban fájhat, és nem tört meg, de szíve védezését népeinek a sebre ölelésével állította el, s népei boldogításában keres gyógyírt, vigasztalást, a ki önmagát letudta győzni.

Az a király, mint ember is nagy. Királyunkat, a férfi erények mintaképét a kegyelem Istene hazánk javára nagyon sokáig tartsa meg!

Éljen a király!

Utána *Medveczky Sándor* törvényszéki bíró emelt poharat következő toaszt kíséretében:

„Az emberi élet legjobban hasonlít a folyó vízhez. Kibugygyan a földből egy forrás, erecske gyanánt tovább folyik, majd esőrgedező csermely lesz belőle, mely patak, folyóvá, esetleg folyamná nő s elenyészik a tenger végtelenségében. Nem minden erecskéből és csermelyből lesz azonban patak s nem minden patakból folyó avagy folyam, legtöbbje elenyészik már a közvetlen érintő erősebb vizekben.

Mintegy 50 évvel ezelőtt kibugygyant egy forrás megyénk egy kies városkájában s mint erecske csuszott tovább, kikerülve az elnyelni képes homokos talajt s magába szedgetve a kisebb, majd nagyobb erecskéket, esőrgedező csermelylyé nőtt, s mint ilyen eszesen, de biztos irányban s folyton erősböve folydogált, mignem patakka növe Kishont partjait érte, csakhamar átfutotta az egész Kishontot s megerősöve több vármegyét futott be, folyóvá nőtt, vizeinek hullámai ösmeretekes lettek az egész országban.

Mai ünneplőtök, mint erecske: magába szedgetve a vallás, hit, erkölcs és tudomány erecskéit, frissen esőrgedező csermelyként lépett ki az életbe s szerényen, de biztosan haladva az akaraterő és jellemzilárság csermelyeivel megerősöve, érte el patakaként Kishont partjait, a hol is ezelőtt 25 évvel a rimaszombati—tamásfalvi ág. hitv. evang. egyházközsége lelkészeül választott, a patak csakhamar befutotta az egész Kishontot, s legerősebb, legöregebb patakja: az egyházmegye pennája, főesperese lett. De a tér kevés volt neki, tovább haladt, befutott több vármegyét s behatolt a tiszai kerületbe, a hol vizeinek tisztasága és mélysége által feltűnt, folyóvá nőtt. Ünneplőtök hitbuzgósága, mély tudása, nagyfokú tevékenysége, ékes szava és szép tolla kimagaslott s a tiszai ág. hitv. evang. egyházkerület főjegyzőjévé választotta meg. És haladt tovább s hullámai ösmeretekes lettek az országban, mert a már említett szép tulajdonságai folytán a magyarhoni ág. hitv. evang. egyház egyetemes jegyzőjévé lett.

Az ő vizeinek természete azonban minden alakjában eltért a közönséges vizek természete és sajátágaitól. Romboló, kártékony hatásuk soha sem volt, hanem azok mindig csak üdítők, tisztítók, életetők, termékenyítők és áldást hozók voltak.

Mint a helybeli ág. evang. egyház lelkésze a lelkieken felül az anyagiakat is újjászervezte, virágozóvá, vagyonnossá tette eme ezelőt szegény egyházat; mint főesperes igyekezett békével visszahódítani a kishonti egyházmegye régi fényét, mint kerületi főjegyző kitünő tulajdonságaival hozzájárult a kerület erejének, fényének emelésében, s mint egyetemes jegyző oly alkotást létesített, mely az elagott s munkaképtelen lelkészeket, az elárult papi özevegyeket és gyermekeket a nyomorúságtól mentette meg, s ezáltal nemesak egyházunk, de édes hazánk felvirágoztatását is lényegesen előmozdította.

Azt hiszem, sőt megvagyok róla győződve, hogy mindnyájunk szívének őszinte igaz érzelmeit tolmácsolom, a midőn poharamat emelve, azor kívánságomat nyilvánítom, hogy ezen erős víz folyjon tovább s áldásos hullámai növekedjenek, s az enyészet tengerétől még igen hosszú ut válassza el, hogy Glaufl Pált, a magyarhoni ág. hitv. egyetem jegyzőjét, a tiszakerület főjegyzőjét, a kishonti egyházmegye főesperesét, s a rimaszombati ág. hitv. evang. egyház szeretett lelképásztorát, ki fényes pályája mellett is a miénk maradt, a Mindenható kegyelme egyházunk és édes hazánk felvirágoztatására, családja boldogítására, s mindnyájunk őszinte örömeire még igen, igen soká egészségben és boldogan éltesse!”

Szentiványi Árpád szintén Glaufof éltette, Kubinyi Andor pedig a kerületi elnökséget köszöntötte fel ekkép:

Tisztelt uraim!

„A gondviselés jóvoltából a rimaszombati—tamásfalvi ág. evang. egyház hívei azon kiváló szerencsében részesülnek, hogy jeles lelképásztoruknak — lelkészkedésének

25 éves évfordulóját megülhetik, s ez ünnepélyen a hívek lelkesültségében szívük belsejében drága kincs-ként őrzött igaz szeretetük, tiszteletük s elismerésüknek az öröm legédesebb érzetével kifejezést adhatnak; ezeu alkalomból a híveken kívül hitfelekezet, nem, rang- és osztálykülönbség nélkül tiszteletüket s elismerésüket nyilvánítják mindazok, kik az ünneplőt férfit annak magas röptű gondolkodását, felvilágosodott szellemét, hitbéli szilárdságát s nagy jellemét közelebbről ismerik; az örvendők között megjelent kerületünk elnöksége is, egyrészt, hogy evangéliumi feladata teljesítésében hű és fáradhatlan munkatársának, a kerület főjegyzőjének üdvözlőváltatát átadja, vele szembe a szeretet és elismerés adóját lerója, magas tekintélyével az ünneplőt fényes és díszes emele — másrészt, hogy a hívek ömeretét fokozza, hit terén az összetartozandóság érzetét megacélozza s tanubizonyosságot tegyen arról, hogy az egyházi hatóság és a hívek érzelmeiben, gondolatban egyek, közöttük disharmonia nem létezik.

Tisztelt uraim! Az elfolyó idő a történelem tanubizonyosságaként egyházunk s annak ügyeit irányító férfiu mindenkor azoknak táborába volt, a kik a szabadság, alkotmányosság, vallási türelmesség s hazafiaság zászlaját magasan lobogtatták, elődeink vallásunkért s a szószoros értelmében vett önkormányzati alapelveken felépült egyházunkért, annak jogaiért mindenha sikra szálltak, s ezen nagy czélokért munkásságukat, vagyonukat s ha kellett életüket feláldozták; és csak ilyen nagy, magasztos eszmékért lelkesülni tudó tevékenység s áldozatkészségnek köszönhetjük azon korszakot átídomító nagy eredményt, mely szerint annyi viszály, annyi elnyomatás után a jelen időben a törvény ortalma s védpajzsa alatt hitünk s meggyőződésünk szerint szabadon imádkozhatjuk Istenünket.

Es bár a legutóbbi törvényhozás a mindent egyenlősíteni akaró elmelet következetes keresztülvitele kedvéért, — egyházunkat anyagi és számbeli erejének gyengeségénél fogva nehéz helyzet elé állította, — egyházunk s annak vezérő férfiai ezen intézkedéseket mégis elfogadták, — mert az őseinktől szent hagyományként öröklött nagy eszméket, melyek egyházunk életével s jellegével összeforrottak, — a vallási türelmességet, felekezeti békességet s szabadelvűséget többre becsülték, sem hogy azoknak épségben való megőrzéséért bizonyos nehézségeket vállalkra venni ne mertek volna.

Es ha a helyzet nehéz voltát elismerjük, — mindamellert egyházunk jövő sorsán kétségbe nem esünk, nem aggodunk, hogy a nehéz helyzet soká fog fennállani, biztosíték nekünk erre nézve a kerületi elnökség s vezérfértaink hitbuzgósága, áldozatkészsége, hazafisága s bölcsessége, — a mely képesíti őket nagy feladatok keresztülvitelére s a létező nehézségek leküzdésére.

Ezen érzelmeiktől áthatottan emelem poharam a kerületi elnökség egészségére, kívánva, hogy az Ur Isten Szentiványi Árpád kerületi főfelügyelő ur, — s *Zelenka Pál* püspök ur — ő méltóságai, a haza, egyház s a hívek javára, boldogítására sokáig éltesse.”

Fábry János a gömöri ág. evang. egyházmegye elnökségét, Hamaliár Lajos oszgyáni egyházi felügyelő a Gömör-Kishont egyházmegye elnökségének tisztikarát éltette. Kerekded toasztjában az ág. hitv. evang. egyház egyetemének szervezetében az egyházmegye helyzetét ecsetelte, kiemelve vallásérköcsi feladataikon kívül azon missiót, melyet mindenütt, — s ott különösen, hol sok idegen ajku van — a honszeretet ápolása által teljesít, hangsúlyozta, hogy igaz lutheránus csak az lehet, — ki egyszersmind jó „hazafi is” s e kijelentését nagy tetszéssel és lelkesedéssel fogadták. Ezek után a gömör-kishonti egyházmegye elnökségének működését méltatta azon két nemes férfuban, kiket az együttes munkálkodás kölcsönösen hű barátokká tett, s kik az egyházmegye hajóját bölcs vezérként biztos kézzel vezetik át a szirt és örvények között.

Zelenka Pál püspök abból kiindulva, hogy a férfi sorsa a nő, Glaufl családi életeért üritette poharat, *Institoris* Endre alapul véve, hogy a hit a világegyetem oszlopa, szép felköszöntőben emelt poharat a hitfelekezetek békés egyetértésére, s a felekezetek képviselőit éltette, mire *Szemann* Endre prépost-plebános nyomban felállt s nagy figyelemmel hallgatott tósztotban emelte ki az ünneplőt sok jeles tulajdonai közül azt, hogy az egyház javára kifejtett működésében legszebb jellemvonása: a tisztult eszmék magasra emelkedése, s az, hogy a hívek vallásos vezetésében mindig a hazafias irány vezérli. Glaufl Pál ezután a társadalmi egységre, *Geduly Géza* pedig az ünneplőt családjára emelt poharat, majd *Zachar Gusztáv* a vármegye vezetőit s a hivatalok képviselőit köszöntötte fel. *Kubinyi Géza* a kishonti esperességet. Dr. *Wallentinyi Dezső* Rimaszombat város társadalmának vezérfértait, *Langhoffer Viktor* a tanügy képviselőit, *Madarász Pál* a hölgyeket. *Nagy Ferencz*, *Singer Leo* és *Baksay István* az ünneplőt éltette lelkes szavakkal, melyek azonban a nagy zajban alig voltak hallhatók.

A bankettől a jubiláns édes anyjának üdvözlő táviratot küldtek Csetnekre.

Végül *Törköly József* felolvasta a nagy számmal érkezett üdvözlő leveleket és táviratokat, melyek a derék postahivatalnokoknak ugyancsak sok munkát adtak.

Az ünneplőt *Baltik Frigyes* dunáninneni ág. evang. püspök ekként üdvözölte:

„Nagytisztelétű főesperes ur!

A lapokban olvasom, hogy most 18 án 25 éve annak, hogy Ntséd Rimaszombatban hirdeti a szent evangéliumot. Engedje, hogy én is tolmácsolhassam üdvözlőváltatataim e napon, mert hogy nemesak Rimaszombati: annak büszkesége, nemesak az esperessége: annak oszlopa, nemesak a kerületé: annak jobb keze; de a mi közös egyetemes egyházunké is, a hol a nyugdíjintézet hirdeti szerzőjét. Kérem az egek Urát, hogy Ntségedet egyházunk díszére s javára tartsa először is az arany jubileum napjáig, a hol beteljesül I. Korint. XII. utolsó versének utolsó sora. Kiváló tisztelettel s testvéri üdvözléssel Ballassa-Gyarmat. Dr. Baltik Frigyes.”

Sárkány Sámuel a bányai egyházkerület püspöke Pilisről sürgönyözött:

„Az Ur szolgálatában eltöltött 25 év tanuskodik apostoli buzgóságról, melyet az egyházi élet terén kifejtettél: e szép napon testvéri szeretettel üdvözlő és életedre Isten áldását kéri híved Sárkány.”

Hámos László főispán Pohorelláról:

„Rimaszombati lelkesi működése ¼ százados ünnepe fogadja tiszteletteljes legjobb kívánataimat. Az ég áldása kísérje még hosszú időre terjedő munkálkodását. Ág. ev. egyházunk, szeretett magyar hazánk javára kedves családjá és barátai öröme. Hámos László.“

Üdvözölték többek közt: — Dobsinai egyházelnökség, Marton János (Budapest), Szontagh Béla (Dobsina), Stefanecok Károly, Mihalik Dezső (N.-Röcse), Markó Sándor (Rozsnyó), dr. Horváth Ödön dékán (Eperjes), Hevessy Bertalan (Tornallya), Benczur Géza esp.-felügyelő (Kassa), főgymnasiumi tanári testület (Eperjes), theologiai tanári testület (Eperjes), Sántha Károly stb. stb.

A jubiléum különben már az egyetemes közgyűlésen Budapesten számosan üdvözölték személyesen, ezek között báró Prónay Dezső egyetemes főfelügyelő is. — A városunkban rendezett ünnepély sikere érdekében sokat buzgólkodtak: Medveczky Sándor, Törkölty József és Madarász Pál, kiknek a rendezőség egész serege szép sikerrel segédkezett.

Hirek és vegyesek.

Vörösmarty ünnepély. Koszorús költőnk Vörösmarty Mihály születésének 100-ik évfordulója alkalmából, a rimaszombati „Kaszinó“ és „Polgári olvasókör“ — f. évi december hó 2-án délután 3 órakor, a „Három-Rózsa“ nagy termében, hazafias ünnepélyt rendez, a következő műsorral: 1. „Hymnus.“ éneklő: a rimaszombati dalárda — 2. „Elnöki megnyitó.“ tartja: a Kaszinó elnöke. — 3. „Szép Ilonka“ Vörösmarty Mihálytól, szavalja: Mészáros Jolán k. a. — 4. „Emlékbeszéd“, tartja: Dr. Veres Samu főgimn. tanár ur. — 5. „Az élőszóbor“ Vörösmarty Mihálytól, szavalja: Törkölty Margit k. a. — 6. „Elnöki zárszó“ tartja: a polgári olvasókör elnöke. — 7. „Szózat“ éneklő: a rimaszombati dalárda.

Kinevezés és áthelyezés. A pénzügyminiszter — mint értesülünk — Zádor Mór, pénzügyi segéd-titkár, a helybeli kir. pénzügyigazgatóság tisztikarának egyik kitértén képzett és a szakirodalomban is kiváló tagját pénzügyi titkárrá nevezte ki, s e minőségben őt a győri kir. pénzügyigazgatósághoz helyezte át. Előléptetéséhez őszintén gratulálunk!

Városi közgyűlés. Városunk képviselő testülete f. hó 15-én Nagy Ferenc polgármester elnöke alatt közgyűlést tartott, melyen az elnöklő polgármester megköszönte a megválasztásakor tapasztalt bizalmat s újból ígéretet tett arra nézve, hogy összes képességeivel mindenkor a város érdekeit fogja szolgálni. Molnár József indítványára a közgyűlés elismerést és köszönetet szavazott a polgármesteri teendők eddigi intézőinek: Kishonthy Gyula ügyésznek, Nagy Ferenc volt főjegyzőnek és Urbán Ferenc árvaszéki előadónak, s velük ezt Lukács Géza indítványa folytán jegyzőkönyvi kivonaton közli. A főgymnasium igazgató-választmányában a várost ezután a polgármester fogja képviselni, s dr. Szabó Károly orvosnak, ki eddig elismerésre méltóan képviselte a várost, köszönetet szavazott a közgyűlés. A városi főjegyzőnek dr. Kovács Lászlónak decz. 7-ig szabadságot adtak; ez idő alatt Urbán Ferenc helyettesíti őt. Az alsó-malomért Dickmann László által felajánlott vételárt nem fogadták el, s a Schweitzer Dávidné pótvásár tarthatása czéljából beadott kérvényt, bár azt a tanács pártolólag terjesztette be, az ipartestületnek adták ki véleményezés végett. Végül a január és április havi állatvásárokat áttették: január 19., illetve április 13-ik napjaira, s ezzel a közgyűlés véget ért.

Kitüntetés. A Budapesten legközelebb tartott őszi kertészeti kiállításon Csintalan János városunkban lakó műkertészt a bíráló-bizottság ezüst éremmel és dísz-oklevéllel tüntette ki.

Halálozások. Id. Róth Lajos helybeli derék polgártársunk, a városi képviselőtestület tagja, f. hó 16-án 70 éves korában rövid szenvedés után elhunyt. Temetése f. hó 17-én nagy részvét mellett ment végbe. Az elhunytban ifj. Róth Lajos megyei irattárnok és Dr. Róth László villányi uradalmi orvos atyjukat gyászolják. — Özv. Prányi Vilmosné, kinek férje hosszú éven át a helybeli ág. ev. egyház kántora volt, f. hó 18-án a helybeli kórházban hosszú szenvedés után 68 éves korában elhunyt. Temetése f. hó 20-án ment végbe. Nyugodjanak békében!

Kinevezések. A vallás és közoktatásügyi miniszter Virker István nagyröcei áll. polg. és felső keresk. iskolai tanárt a IX. fizetési osztály második fokozatába rendes tanárrá; Berényi László és Szivák József ugyan-estak nagyröcei áll. polg. iskolai segédtanítókat, továbbá Szombathy László dobsinai áll. polg. iskolai segéd-tanítót végül Horváth János dobsinai áll. polg. leányiskolai rendes tanítót a dobsinai áll. polg. fuiskolához a X. fizetési osztály harmadik fokozatába rendes tanítókká nevezte ki!

Gyáralapítás. Mult szombaton itt volt Mansfeld Pál, a chamotte-gyár ügyében kérvényező fővárosi gyártulajdonos, s személyesen résztvett az összehívott értekezleten, melyen tárgyalták a városunkban létesítendő chamotte-gyár ügyét. Miután végleges megállapodás még nem jött létre, nem is referálhatunk az ügyről, annyival kevésbé, mert a tárgyalások a vállalkozóval még folyamatban vannak. Annyit azonban már most jelezhetünk, hogy a vállalkozó a várostól kért kedvezményeket a lehető legnagyobb mérvben leszállította. — E héten — hétfőn — a városháza tanástermében egy másik értekezlet is volt, melyet Molnár József ügyvéd, közéletünk e kiváló alakja hívott össze, s előterjesztette a kép- és tükröktervezési létesítésére vonatkozó adatokat. Előadta, hogy a város évek óta gondot fordít arra, hogy valamely alkalmas gyári vállalatot keressen, s most ilyen vállalkozás — egy keretgyár — kérdése merült fel azzal a garanciával, hogy a gyár produktumaira a vevő is készen van, mihelyt a gyár működése megindul. A „Könyves Kálmán“ budapesti irodalmi részvénytársaság évenként 80000 korona értékű keret vásárlását biztosítja a gyárvállalatnak, melyhez 50 ezer forint alaptőke kell, s miben bennfoglaltatnak a gépek, az előzetes anyagbeszerzési árak, tiszti és munkás fizetések stb. Ezzel a befektetéssel 150000 forintnyi forgalmat lehet csinálni, s ebből levonva mindent, a mire a keresk. törvény ér-

telmében is gondolni kell, évenként 20000 forint tiszta jövedelmet volna képes teremteni a vállalat. Molnár József és Stojkovits Emil Budapestben személyes meggyőződést szereztek a „Könyves Kálmán“ raktáráról, felszereléséről és forgalmáról, s a gyáralapítás felvetett eszméjét mindketten életrevalónak és kiviendőnek tartják. Baksay István kir. tanácsos örömmel üdvözli az eszmét, készségesen belemegy a vállalat létesítésébe, különösen akkor, ha a produktumnak biztos piacza van és remélhető, hogy jövőre is lesz. Ifj. Sütő István szintén ily értelemben szól; életrevalónak tartja az eszmét, annyival inkább, mert úgy tudja, hogy a kereteket Cseh- és Morvaországból hozzák, miután nálunk ilyen megfelelő gyár nincs, s azt hiszi, hogy a vállalat keretén belül a régóta vajudó háziiparágot is lehetne fejleszteni. — Samarjay János a mi tökeszegény társadalmunktól nem sokat remél, s a gyári vállalatot csak úgy tartja létesíthetőnek, ha a pénzügyeteket állnak annak élére. Nagy Ferenc szerint az eszme kivihetőnek mutatkozik, s ahhoz elvben hozzá is járul; szerinte azt kell ez idő szerinti megállapítani, hogy óhajtható-e a gyárnak részvénytársaság utján való létesítése? Horváth Géza, a „Könyves Kálmán“ vállalat vezérigazgatója ismertette ezután az ügyet, s elmondta, hogy a vállalat évenként 100000 koronát juttat a külföldnek, s bizonyára jobb volna, ha az összeg az országban maradna. Áldozatról nincs szó, mert a befektetett összeg busásan meghozza kamatját, s az már kontemplálva van, hogy a befektetett tőke megforog háromszor. 800 főt munkadíj van felvéve hetenként, s a gyár 80—100 munkást foglalkoztatna, s biztosra vehető, hogy a kormány is segítene a gyárat, annyival inkább, mert az országban a tervezett gyár egyetlen volna. Az értekezlet ezután megállapodott abban, hogy a részvénytársaságot megalapítja, s az adatok részletezésével ellátott felhívások megszövegezésére kiküldte Molnár Józsefet, Jaczok Pált, Sütő Istvánt és dr. Cserner Miksát. Ezzel az értekezlet véget ért.

Köszönet. Mindazon testületeknek, hatóságoknak és magánosoknak, a kik Glauz Pál ág. ev. főesperes tiszteletére rendezett ünnepünk fényének emeléséhez hozzájárultak, hálás köszönetünket fejezzük ki.

A rendező-bizottság.

Halálozás. Zeller Géza Jolsva r. t. városnak április 1. óta erdésze, 6 heti betegség után, tüdőgyulladás következtében folyó hó 14-én 32 éves korában elhunyt. Temetését 16-án nagy részvét mellett a város rendezte. Neje és két kis gyermeke gyászolják a hű férjet és jó apát! — Nyugodjék békében!

Műkedvelő előadás. A polgári olvasókör házi szinpadján folyó hó 17-ikén szépen sikerült műkedvelő előadás folyt le zsufozt ház előtt. Előadták az „Angolosan“ című két felvonásos vígjátékot, melynek szereplőiről — miután azokat különben sem szabad szigorú kritikával megítélni — elismeréssel emlékezhetünk meg. Az igyekezet és a jóakarát teljes mérvben megvolt. Szerepüket mindannyian jól tudták, s lámpalázzal sem küzdöttek. Hollósy Anna (Szivesi Adél) a fiatal özvegy szerepében jól beletalálta magát, s Bikky Juliska ügyes komorna volt; velük együtt Vlachó Gizella, ki less bankárnét mutatott be, jól megérdemelték a sok előlegezett virágcsokrot, melylyel a tisztelők kedveskedtek a szép műkedvelő hölgyeknek. A férfiak közül kiváltak: ifj. Rábely Miklós (Gibbon) és Báthory László (Ippelberger) mindketten sikerült alakítás mutattak be, s nem egyszer élénk derűtséget keltek. Csordás Lajos a fogadós, Márkus Károly pedig a szolga szerepében jól megállta helyét. A pincérek: Koreny József és Fráter Lajos ügyesen forgolódtak. — A vígjáték után a „Fotóban“ című előképet mutatták be, mely pompásan sikerült. A sok szép leány igazán gyönyörű látványt nyújtott. Bartók Anna, Bikky Juliska, Fülöp Gizella, Ibos Amália, Istók Erzsike, Kiss Erzsike, Koreny Erzsike, Szabó Katica, Szabó Erzsike és Vlachó Gizella; továbbá: Csordás Lajos, Fülöp Béla, Fráter Lajos, Lévy József, Madarász István, Nyisztor Antal és Nehrer Antal voltak a remek előkép személyesítői, kiket Csernay Daniellel az ügyes rendezővel együtt ugyancsak lelkesen megtapsolt a közönség — A műkedvelő előadást kitünően sikerült táncmulatság fejezte be.

Csöd Rozsnyón. Justh Gyula rozsnyói kereskedő ellen a csöd f. hó 17-én megnyitott. Csödtömeg-gondnok: Szontagh Aladár helyettes: Dr. Baksay Dezső.

Hivatalos közlemények.

Gömör-Kishont t. e. vármegye alispánjától.

Hirdetmény.

21615. sz. — A vármegyei közigazgatási irodákban az 1901. évre szükséges papíros neműek, irodai szerek és világítási anyagoknak, — továbbá a vármegyei szolgaszemélyzet 1901. évre szükséges, azonban kizárólag hazai iparezikkékből előállítandó s a vármegyei számvevőségnek a hivatalos órák alatt megtekinthető minőségű s megjelölt mennyiségű ruhailletményének árlejtés — esetleg pedig alku-egyezmény utján való beszerzésére határidőül folyó évi november hó 29-ik napjának délelőtti 9 órája a vármegyei székház kisebb tanácskozási termébe ezennel kitűzetik.

Felhivatnak ennél fogva mindazok, kik a fent jelölt czikkék szállítására vállalkozni óhajtanak, hogy a fent kitűzött határidőig szabályszerűen felbélyegzett s 10%-os óvadéki összegekkel ellátott írásbeli zárt ajánlataikat az alispáni hivatalnál annyival is inkább adják be, mert a kitűzött időn túl elkésve beadott ajánlataik a tárgyalásnál figyelembe vétetni nem fognak.

Rimassombat, 1900. november 12-én.

Bornemisza, alispán.

Felelős szerkesztő: RÁBELY MIKLÓS.

Hirdetmény.

627—630. sz. — Alulirt kiküldött bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. törvényszéknek 1900. évi 1782., 1780., 1784., 1786. sz. végzése folytán Kovács Miklós ügyvéd által képviselt tornallyai takarékpénztár feljeres részére Neh-

rer László kövecesi lakos alperes ellen 5400 korona, 29000 korona, 5000 korona és 3400 korona követelés s járuléki erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás folytán alperestől le- és felülfoglalt és 43200 koronára becsült ingóságokra a tornallyai kir. járásbíró V. 115/3—6, 1900. számú végzésével a további eljárás elrendelvé, annak az alap- és felülfoglaltok követelése erejéig is, a mennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna Köveces községben, alperes lakásán leendő megtartása határidőül 1900. évi november hó 26-ik és következő napján délelőtti 10 órája kitűzetik, a mikor a bíróság lefoglalt és felülfoglalt szarvasmarhák, lovak, sertések, gazdasági felszerelvények s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adni.

Felhivatnak mindazok, kik az elővezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, a mennyiben a részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi jelentéseiket az árverés megkezdéseig alulirt kiküldött írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák.

Kelt Tornallyán, 1900. évi november hó 1-én

Záborszky Sándor, kir. bir. végrehajtó.

Borárulás.

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, miszerint ez idei termésű, kitünő minőségű, tiszta ízű, kellemes zamatu **almágyi boromnak** pecsételt üvegekbeni elárúsítását megkezdtem.

1899. évi ó-bor literje (míg a készlet tart) 35 kr.

Kiváló jó minőségű 1900. évi új bor literje 45 kr. — Üvegre külön betét 5 kr.

56 literen felüli vásárlásnál vidékre 100 liter 4 f. 35 kr. fogyasztási adóval olcsóbb.

Kiváló tisztelettel

BENYÓ BÉLA,

almágyi szőlőbirtokos és bortermelő.

Pályázati hirdetmény.

3072. sz. — Az üresedésbe jött Osgyán, Fazekes-Zsaluzsány és Magyar-Hegymeg községekből álló s **Osgyán székhellyel rendszeresített körjegyzői állásra** ezennel pályázatot hirdetek.

Ezen körjegyzői állással következő javadalmazások vannak egybekötve:

1. Készpénzfizetés 1000 korona.
2. Megállapított természetbeni lakás címén 200 korona.
3. Iroda s utiatalány 100 korona.
4. Magán munkálatok után a szabályrendeletileg megállapított munkadíj.

Felhívom a pályázni óhajtókat, hogy az 1883. évi I. t. cz. 6. §-ának megfelelőleg felszerelt kérvényeiket, eddigi működésüket feltűntető bizonyítványaik kíséretében hozzám f. évi **december hó 20-ik** napjának esteli 5 órájáig annyival inkább nyujtsák be, mert a később érkezendőket figyelembe venni nem fogom.

A választást folyó évi december hó 21-ik napjának d. e. 10 órájkor Osgyán község házában fogom megejteni.

Nyustya, 1900. november 20-án.

Máriássy, főszolgabíró.

Birtokbérlet.

Özv. Ujházy Tivadarné szül. Malatinszky Irma **osgyáni tagosított birtoka** megfelelő gazdasági épületekkel több évre **bérbe kiadó.**

Ertekezhetni a tulajdonos urnóval **Rimaszombat, Kossuth-utca 3-ik szám.**

Hirdetmény.

4308. szám. — A rimaszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Dr. Krausz Gyula** végrehajtónak **ifj. Simon András** végrehajtást szenvedő elleni 188 korona 26 fillér tőke s jár. iránti árverési ügyében a végrehajtási árverést az 1881. évi 60. t. cz. 144. és következő §§-ai értelmében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Alsó-Pokorágy községben fekvő az alsó-pokorágyi 118. stíjkyben A. I. 1—21. sorszám alatt foglalt ifj. Simon András beltelkére és $\frac{3}{16}$ rész urbéri külső birtokára; a 49. és 482/a hrzi sz. ingatlanokra 610/98. sz. a. végzéssel B. 15. alatt feljegyzett tulajdoni igény épségben tartása mellett, — és az alsó-pokorágyi: 72. sz. tjkönyvben foglalt urbéri legelőből a B: 110. alatti bejegyzés szerint ifj. Simon András megillető jutalékra 1118 koronában megállapított kikiáltási árban elrendelte annak megtartására határnapul **1900. évi december hó 5-ik** napjának délelőtti 10 óráját Alsó-Pokorágy községében a községi bíró házához tűzte ki, mely alkalommal a fent körülirt ingatlanok a becsáron alól is el fognak adni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10 %-át, azaz 111 korona 80 fillért készpénzben vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezeihez letenni, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított elismervényt az árverés megkezdése előtt átszolgáltatni.

Rimaszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság, 1900. évi szeptember hó 19-én.

Kovács, kir. törvszéki albiró.